

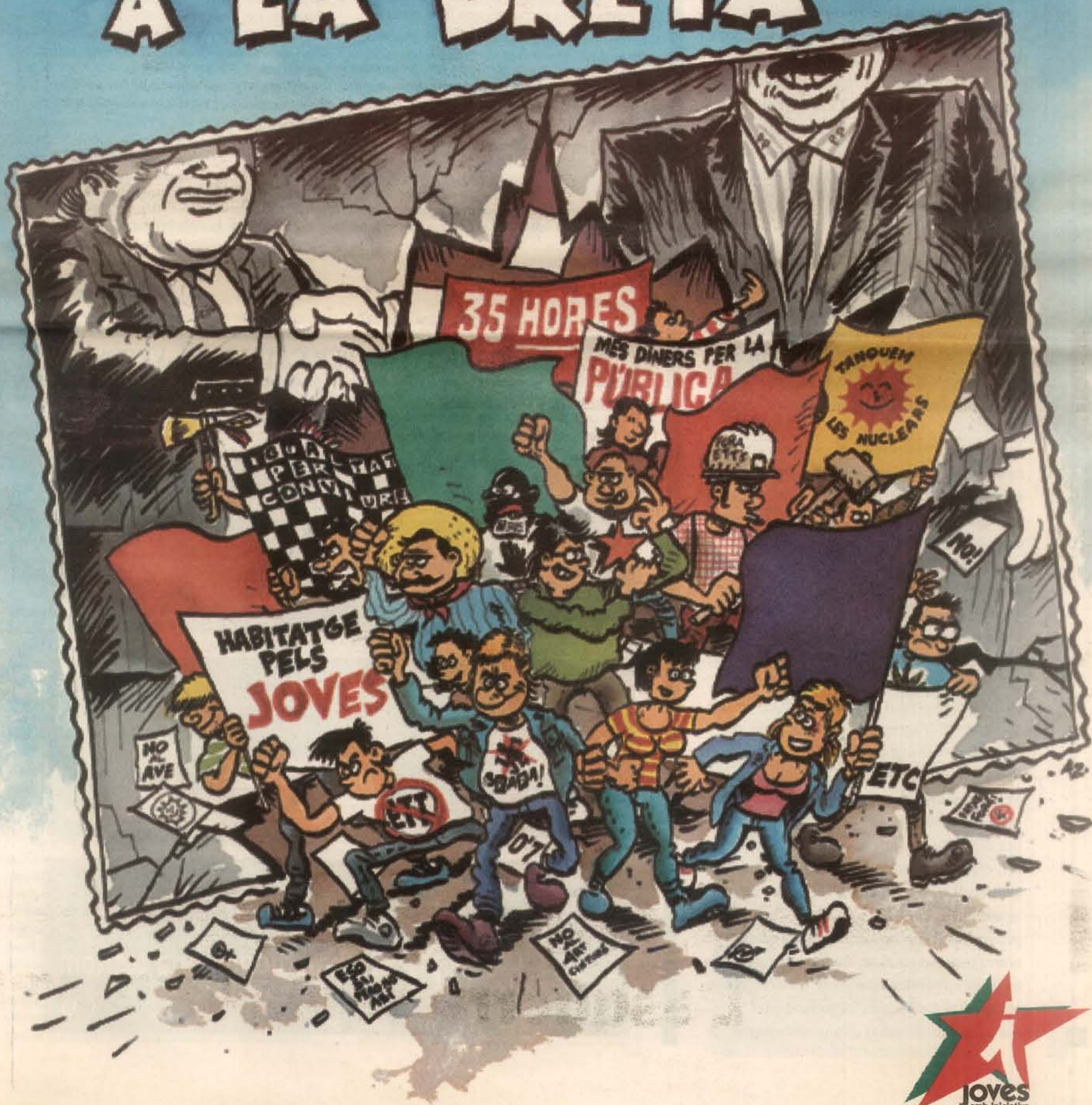

REVISTA
JOVENIL
ALTERNATIVA

Jovent

Octubre 1999
Número 30
Preu: 100 ptes.

PLANTA CARA A LA DRETA

Edita Joves amb Iniciativa-Iniciativa per Catalunya **Director** Roger M. Puig
Consell de Redacció Gibet Llobregat, Susanna Montón, Jordi Garriga,
 Marc Rius, Anna Torres, Javi Márquez **Redacció** Vallespir, 171, baixos.
 08014 Barcelona. Tel. 490 33 13 Fax 491 01 02 Web: <http://www.de-consult.com/joves.ic/> **Maquetació** Clara Camprubí i Jordi Pascual

JOVENT

Revista Juvenil Alternativa
 Maig 1999 Núm. 30

Fotomecànica Abast **Impressió** Rotimprés **Dipòsit legal** B-38.281-81 JO-
 VENT expressa la seva opinió a través de l'Editorial. Els articles signats són
 responsabilitat dels seus autors i autores. Intentem escriure en un llenguatge
 no sexista ni discriminatori. **Tiratge** 10.000 exemplars. JOVENT s'imprimeix
 en paper reciclat en defensa del medi ambient.

Editorial

Que hi hagi canvi i que sigui d'esquerres

El 17 d'octubre d'enguany hi ha eleccions autonòmiques, i sense dubte són unes eleccions diferents. Per primer cop es pot derrotar a la dreta, i per primer cop es pot condicionar la majoria que surti al Parlament perquè faci polítiques d'esquerres i medioambientals. Amb aquesta fita IC-V s'ha presentat a les eleccions; sumant forces en forma de coalició on la dreta és més forta -Lleida, Tarragona i Girona- i presentant-se a Barcelona, on l'esquerra té una major presència. Es vom explicar que hi ha dues maneres de derrotar a en Pujol, amb un model de centre esquerra o garantint propostes i polítiques que suposin un canvi substancial.

Sense dubte no seran ni unes eleccions ni una campanya fàcil; són molts els interessos en joc. Així, CiU ens ha acostumat a veure com, quan es veuen apurats, acaben recorrent a un ús extraordinàriament partidista dels mitjans de titularitat pública. Fins i tot ens trobem amb una campanya que a proposta de PP, CiU, ERC i EUiA la junta electoral central fa interpretacions de la llei amb conclusions força antidemocràtiques; IC-V, quarta força política a les darreres eleccions autonòmiques acaba tenint menys temps de propaganda gratuïta que forces extraparlamentàries. És per això que la importància del boca a boca, del debat, d'explicar propostes serà més important que mai per aquells i aquelles que volem canviar al govern de dretes i fer que hi hagi polítiques més d'esquerres.

La nostra opció és molt clara; plantar cara a la dreta, a les seves polítiques, al seu model de país i de societat, i tenir pes perquè no hi hagi en la nova majoria d'esquerres amb deriva cap al centre. IC-V sempre ha jugat un paper de contrapès, com juguen els Verds francesos o el Partit Comunista francès a l'executiu gal o els Verds alemanys dins del govern alemany. A més et proposem que al Parlament hi hagi la veu d'aquells que no ens cansen de reclamar el 0.7, el tancament de les nuclears, el repartiment del treball o posar fi a les ETT's; una veu que ve de lluny, del PSUC, i que connecta amb el pensament feminista i ecologista. Aquesta és la nostra proposta, et diem que farem i no entrem en tripijocs per despistar sobre quina és la nostra opció el dia després. A partir d'aquí tu tries, continuïtat, canvi o canvi d'esquerres. ★

Digues la teva

Tenen sentit els nacionalismes?

En els darrers anys s'està tendint a l'eliminació de qualsevol tipus de fronteres (físiques, comercials...). Han perdut sentit els nacionalismes? O per contra són necessaris per preservar elements d'identitat? D'altra banda ser nacionalis-

ta és ser de dretes? O es pot ser nacionalista i d'esquerres?

Tu què opines?

Escriu i envia'ns la teva resposta!

Esperem les vostres respostes!

Al número 29 de Jovent, la qüestió que sotmetíem a debat era: **Creus que ha d'existir un dret d'injerència per part d'un organisme internacional?** Aquestes són algunes de les respostes que hem rebut:

Sí. Hi ha situacions bèl·liques que, malauradament, exigeixen la intervenció d'organismes internacionals. El problema sol ser que aquests mateixos organismes no han actuat com ho haurien d'haver fet per tal de prevenir els conflictes. No obstant, en situacions límit i per a defensar els drets humans són justificables les intervencions exteriors.

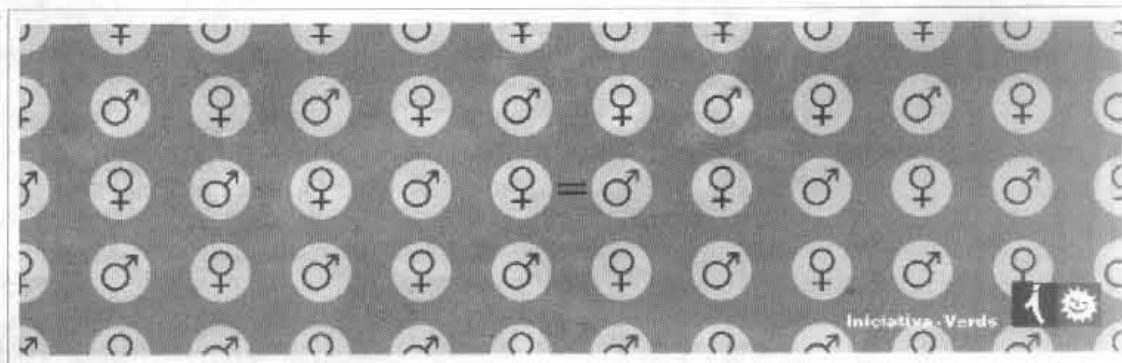
Carol Plaza

No. La intervenció d'organismes internacionals en problemes interiors dels Estats, pot suposar una ingerència injustificada en afers interns i, per tant, una violació de la sobirania estatal. La solució seria la creació d'entitats que tinguin eficàcia en la prevenció de conflictes i que, per tant, facin innecessària qualsevol tipus d'intervenció.

Marta Selva

ELS FLYERS D'INICIATIVA PER CATALUNYA-VERDS

Aquest estiu IC-V va editar una col·lecció de "flyers" (una mena d'octavetes on predomina l'element gràfic) dissenyats per l'estudi de Claret Serrahima, adreçada, principalment, a la gent jove. Temes com la igualtat home-dona, la manca d'habitatge per a la gent jove, les 35 hores, la solidaritat, el medi ambient, etc., van focalitzar-ne el missatge.

A qui li interessa la pau?

★ Roger Morales i Puig

Maig de 1999. Kosovo. Noves velles imatges. Informatius sencers, portades de diaris, enviats especials, programes especials. Bombardeigs. De bombes i d'informació. Imatges repetides d'errors anteriors, errors no apresos. Onades de refugiats, com l'holocaust. No cal anar tan lluny: Bòsnia.

Milosevic, Solana, Clinton, Blair... els gestors de la política internacional negociant per una suposada pau. No ens enganyem: són gestors de lògica bèl·lica. Quina pau ens poden assegurar? I amb aquesta lògica conflictes com el del Kosovo (o del Kurdistan, o de Sierra Leone, o de l'Iraq, o de...) es repetiran.

Maig de 1999. La Haia. Més de 10.000 persones es reuneixen per parlar de pau. Per discutir i enfocar el futur des d'una perspectiva pacifista. La societat civil és la protagonista de la Conferència. La societat civil: ONG, estudiants (entre ells un grup de 200 estudiants de la UAB), grups religiosos, persones individuals, professors...

Són cinc dies de debat i discussió. Des de Palestina al Timor, des del Kurdistan a Rwanda. Passant per Guatemala, Colòmbia, Iraq... i Kosovo. El tema estrella.

La Conferència la protagonitza la societat civil però la "patrocina" l'ONU (hi van assistir Kofi Annan, Rigoberta Menchú, la Reina Noor de Jordània, Federico Mayor Zaragoza...). I és que el proper any, el famós any 2.000, serà l'any Internacional de la Pau (estaria bé que deixessin d'haver-hi "Anys internacionals de", senyal que molts problemes s'haurien solucionat). Per aquest Any Internacional l'ONU ha encarregat una Agenda per la Pau per al segle XXI, i la Conferència de La Haia entra dintre d'aquests treballs.

Del bombardeig informatiu de Kosovo passem, simultàniament, a la sequera informativa més absoluta respecte a La Haia.

Per què en plena guerra no interessa que se sàpiga que en un punt del planeta hi ha més de 10.000 persones procedents d'arreu del món discutint sobre temes de pau? A qui interessa realment la pau?

És cert que el propi moviment pacifista en moltes ocasions s'ha mostrat estèril, ineficax i, fins i tot, immobilitista, i que això ha afectat el resultat dels seus treballs, o com a mínim la seva difusió. En la pròpia Conferència de La Haia es va poder observar. El moviment pacifista és un moviment extremadament heterogeni que engloba gent o organitzacions excessivament allunyades en plantejaments ideològics i estratègics. Des dels moviments estil "Nuclears? No, gràcies" a sectes pacifistes, passant pels grups que sorgeixen en cada realitat de cadascun dels punts del planeta on hi ha conflictes bèl·lics, o pels intel·lectuals (normalment professors universitaris) que aporten les solucions des de les seves càtedres.

Aquesta heterogeneïtat, aquesta diversitat, és una de les riqueses del moviment pacifista, però també és una de les causes de la dificultat que aquest moviment per la pau es troba a l'hora de treballar.

Però malgrat tot, la idiosincràsia del pacifisme actual no és una excusa vàlida per a que un esdeveniment com el de La Haia passi sense pena ni glòria pels mitjans de comunicació.

Aquests mitjans de comunicació, que ens retransmeten guerres en directe, a temps real (recordem la Guerra del Golf o la fallida invasió de Somàlia per part de les tropes nord-americanes) no ens informen, i

molt menys en directe, dels treballs que es fan per la pau.

Les causes d'aquest silenci informatiu poden ser diverses.

En primer lloc, com ja he dit, la Conferència de La Haia va ser protagonitzada per la societat civil, no pels Govern dels Estats. Per tant va ser una Conferència sense la típica "foto de família". I parlo de la família Clinton-Blair-Eltsin-Chirac-Aznar...

Una altre factor que va incidir en aquest silenci mediàtic va ser el propi conflicte del Kosovo. L'ambient que es respirava en la Conferència era bàsicament anti-OTAN o, millor dit, anti-intervenció. Els cartells i pancartes amb eslògans com "Stop bombing" o "OTAN fora de Iugoslàvia" eren abundants. Lògicament als mitjans de comunicació occidentals els interessava silenciar que en un país com Holanda gent procedent de tots els punts del planeta es manifestés tan clarament en contra de la intervenció militar de l'OTAN al Kosovo.

La indústria armamentista ha estat, segurament, una altre dels actors principals d'aquest conflicte. Aquesta indústria, que mou milers de milions de dòlars, no pot sobreviure sense l'existència de conflictes armats. I seria bo recordar que aquesta indústria té la seva màxima activitat productiva en els països occidentals, entre els quals s'hi troba Espanya. Per tant, a la potent indústria armamentista i, indirectament, als països occidentals, no els va massa bé que s'iniciïn vies de pacificació a nivell mundial.

Però més enllà de tot això s'amaga un problema més de fons i, probablement, més preocupant: el paper que juga l'ONU, cinquanta anys després del seu naixement, dintre de l'ordre polític mundial.

El fet que un esdeveniment com la Conferència de La Haia, patrocinada per l'ONU, a la qual hi van assistir el seu Secretari General, a més del Director General de la UNESCO i moltes altres personalitats vinculades a l'ONU, sigui invisible pels mitjans de comunicació és molt preocupant, i és una nova mostra que ens evidencia que l'ONU està perdent cada cop més pes en la política internacional (qui ha tallat el bacallà al Kosovo ha estat l'OTAN i no pas l'ONU) i que cal un replantejament general de la seva estructura i les seves funcions. No oblidem que l'ONU és una organització creada en la lògica dels anys posteriors a la II Guerra Mundial, i que l'ordre internacional en aquests cinquanta anys ha patit uns canvis vertiginosos que fan que l'estructura actual de l'ONU hagi quedat absolutament fora de lloc. Però això és un altre tema, per un altre article.

Vicenç Fisas, en un article publicat a El País el 19 d'agost, afirma que la lògica de la pau no és la realitat que domina la política internacional del present, però que tampoc és una quimera perquè al nostre entorn hi ha milers de resistències i pràctiques positives, mediadores i creadores, tot i que invisibles normalment en els grans mitjans de comunicació.

La Conferència de La Haia ha estat un exemple claríssim d'aquesta invisibilitat mediàtica a la qual jo qualificaria simplement de censura. I si bé és cert que la pau no és, o no hauria de ser, una quimera, no és menys cert que la potència censora dels mitjans de comunicació (a qui molta gent ja considera com a segon poder, després del poder econòmic i financer, i desplaçant els poders legislatiu, executiu i judicial) pot convertir aquesta desitjada pau mundial en un objectiu poc menys que utòpic. ★

Els mitjans de comunicació i l'existència

He llegit darrerament uns quants llibres, alguns articles, diverses coses, posant en dubte el paper dels mitjans de comunicació. Només cal llegir Ignacio Ramonet, Noam Chomsky, Vázquez Montalbán... És cert, o no. Un ja no arriba a saber què s'ha de creure i què no. Potser el que hi ha més enllà de la "caixa tonta" (molt tonta però tothom la mira, tothom la mireu) no és més que una acumulació de mentides interessades. Potser no. Potser la realitat és igual de crua. Potser ho és menys. No se sap. O sí.

Censura mediàtica? Interessos amagats? Sensacionalisme barat? Sí. Sí. Sí. Realitat? Objectivitat? Pluralisme? No. No. No.

El fet, la veritat, és que actualment existir està condicionat a existir en els mitjans de comunicació. Encara precisaria més: per existir s'ha d'existir a la televisió. Si a la televisió li interessa, existeixes. Si no, no hi ets, o pitjor, no existeixes.

Aquesta realitat, que cada dia és més clara i abassegadora (aviat existir serà sinònim d'existir a internet o altres invents tecnològics) té efectes negatius evidents: els interessos obscurs de qui regeixen aquests mitjans de comunicació són els que decideixen qui existeix i qui no, amb la qual cosa desapareix qualsevol possibilitat d'objectivitat. De la mateixa manera aquests interessos poden fer que una cosa que no existeix, de sobte, i com per art de màgia, existeixi (un exemple ben clar el trobem en el paper manipulador dels mitjans de comunicació occidentals durant la Guerra del Golf). Però també és cert que seria ser més papista que el Papa (i us asseguro que jo, de papista, poc) negar qualsevol efecte positiu en l'actitud dels mitjans de comunicació. És l'efecte invers: el fet d'existir. Els mitjans de comunicació van voler que existís el conflicte de Bòsnia, el del Kosovo o, darrerament, el del Timor Oriental. Una altra cosa és el "com" van voler que existís cadascun d'aquests conflictes; la suposada objectivitat dels mitjans de comunicació és la utopia més utòpica de les utopies que puguin existir, que són moltes. Però com a mínim aquests conflictes, deformats o no, han tingut la "sort" d'existir, amb la qual cosa han pogut despertar sentiments diversos. Sentiments que en algunes ocasions han pogut comportar accions concretes, accions particulars, petits (petitíssims però vàlids) grans de sorra per a solucionar aquests conflictes. Aquests granets de sorra, encara que en la majoria d'ocasions s'aportin per a netejar les consciències pròpies, poden servir, i serveixen.

Ja sé que aquestes quatre línies que us he escrit no són ni un d'aquests granets de sorra. Tampoc pretenc que ho siguin. De fet no existeixen, perquè no crec que cap televisió s'interessi per elles. O sí. ★

★ R.M.P

Que no t'aturin... *engresca't amb el bus!*

★ Sònia Gómez Barrionuevo

Resulta paradoxal veure com moltes vegades les solucions que es donen des dels governs als problemes que patim van sovint en sentit contrari al que seria d'esperar.

Un exemple clar és la solució que han ofert PP i CiU a l'augment d'accidents a les carreteres en hores nocturnes per causa de l'alcohol: endurir els controls d'alcoholèmia i rebaixar els índexs d'alcohol a la sang per donar positiu.

Ens podríem qüestionar l'eficàcia d'aquesta mesura que sembla que vulgui fer sentir culpable la gent que surt de nit a divertir-se. Potser pensen que així se sortirà menys o es beurà menys. O que potser tots anirem més pendents de no trobar-nos la policia a la carretera.

Des de Joves amb Iniciativa creiem que cal buscar solucions en positiu que no comportin noves problemàtiques, solucions que veritablement siguin reals: que puguem anar de marxa però amb seguretat. Per això optem per l'ús del transport públic nocturn, que funciona a Barcelona però que segueix essent absent a la resta de províncies catalanes.

Aquest és el cas del Camp de Tarragona, la unió de l'Alt Camp, el Baix Camp i el Tarragonès, que es considera la segona àrea d'importància de Catalunya tant per l'economia com per la densitat de població.

Joves amb Iniciativa hem engegat a ple mes d'agost, mentre semblava que la resta de partits polítics feia vacances, una campanya per tal d'aconseguir que al Camp de Tarragona es creï una xarxa de transport públic nocturn que en connecti les diferents poblacions. Ens hem desmarcat dels partits que sempre diuen que faran però que mai no fan res i hem pas-sat de les paraules a l'acció.

Hem presentat mocions als plens dels ajuntaments de les diferents localitats i, per tal de conscienciar la gent, hem dut a terme una acció directa que reflecteix la seriositat i la viabilitat de la proposta amb l'eslògan que dona títol a aquesta article: QUE NO T'ATURIN... ENGRESCA'T AMB EL BUS!!!

La matinada de l'últim dissabte d'agost, vam fletar un bus pilot que va fer el camí de tornada d'un nucli

★ Joves amb Iniciativa optem per l'ús del transport públic nocturn, que funciona a Barcelona però que segueix essent absent a la resta de províncies catalanes.

★ El transport nocturn contribueix en la descongestió del trànsit a les carreteres i, per tant, en la reducció del risc d'accidents, dels sorolls i de l'emissió de fums.

d'oci (on s'hi mouen entre 4.000 i 6.000 persones, la majoria joves, en temporada no estival) a casa, tot passant per les localitats més importants del Camp de Tarragona.

Aquella nit de dissabte, el bus va connectar, per primer cop, les diferents localitats del Camp; vam contribuir en la descongestió del trànsit a les carreteres i, per tant, en la reducció del risc d'accidents, dels sorolls i de l'emissió de fums; vam estalviar en benzina, vam aparcar a la primera i vam beure sense problemes.

Tots aquests avantatges demostren que es pot gaudir de la nit jove tenint en compte la seguretat viària i la sostenibilitat del medi ambient. Si aquell cap de setmana es va dur a terme satisfactòriament, es podria fer la resta de l'any.

Esperem que la gent es conscienciï i que els responsables polítics passin, també, de les paraules als fets. ★

Es pot guanyara la dreta?

Per què trencar amb CiU?

Per fer exactament què?

Amb quines forces?

Amb quines ganes?

Amb quines expectatives?

17 D'OCTUBRE

La gent jove hi tenim molt a dir

★ Joan Herrera

El proper 17 d'octubre hi ha eleccions al Parlament de Catalunya. Per primer cop, més enllà de les eleccions del 1980 estem davant d'unes eleccions obertes. D'aquelles eleccions els i les més joves no se'n recorden, molts i moltes no havien nascut o ho acabaven de fer. I, de tants anys com portem amb en Pujol, podem dir que ja ens hem immunitzat, que ja res ens afecta, i que, de fet, podria continuar durant 20 anys més que ni ens n'adonàrem. De fet és normal que per fer més suportable l'espera hàgim creat anticossos. Però el cert és que, per primer cop, podem plantejar que siguin altres les polítiques que es tirin endavant. Per primer cop hi ha expectatives de canviar alguna cosa, i el repte és omplir de contingut aquesta oportunitat.

I quina és la realitat de la gent jove? Els i les joves marxem de casa quan podem i quan volem, prop dels 30 anys de mitjana. Aquesta però no és una realitat gratuïta; mentre la Generalitat es gasta 19 anuals en habitatge de lloguer per a joves, arreu d'Europa, i concretament a aquells països governats per l'esquerra plural, es destinen milers de milions per a que el jovent pugui accedir a un habitatge digne. Però aquest és tan sols un exemple que cadascun o cadascuna de nosaltres podria complementar amb mil exemples de les nostres quotidianitats. Jove a Catalunya equival a massificació a les aules de la universitat; a inexistència d'ajuts pels estudis quan es necessiten; a la realitat frepant de les ETT's, amb CiU com a una de les impulsores d'aquest gran invent; a la manca de finançament de l'ESO acompanyat d'un impuls de la privada o a la inexistència absoluta de programes per impulsar la creació de treball entre les dones joves. Mentre tot això passa, ens cau a les mans un fulletó que ens diu "TIRA'T DE CAP EL CAP DE SETMANA", i amb l'ajut de la Generalitat hi ha una empresa que et permet anar a esquiar per 1000 peles menys.

A la gent jove a Catalunya, i no podem dir que siguem els únics, ens miren d'entabonar amb polítiques d'aparador, ens situen a la cua d'Europa i al motor de la precarització. A més, ens demanen que cada quatre anys els ajudem a continuar fent disbarats o a no fer res, i que si no, a males, mirem cap a un altre lloc quan s'acosten les eleccions -a en Pujol ja li va bé la màxima que diu que "tots els polítics són el mateix", i així no se'l mou de la cadira-.

Però jove també equival a la generació millor formada, a gent plural i diversa, i a persones amb capacitat per afrontar reptes com el del desenvolupament sostenible, o la construcció d'una societat més solidària i més multicultural. És per això que als i les més joves se'ns acumulen els arguments per trencar amb el que ha suposat el pujolisme, les polítiques de joventut es sumen al model de país que ens proposen uns i altres. L'imaginari de país amb que ens trobem és aquell que s'associa a un

★ A la gent jove se'ns acumulen els arguments per trencar amb el que ha suposat el pujolisme.

★ Aquestes eleccions som 1.000.000 de joves els que estem cridats a anar a votar.

Un milió que tenim la possibilitat de condicionar amb el nostre vot.

0.09% per solidaritat, a una política medioambiental gens prestigiada arreu de la Unió Europea -recordem sinó el cas d'en Puigneró, delinqüent ecològic que el govern de la Generalitat permet sentència rera sentència que continuï delinquent-, a una majoria que no permet a Madrid que els immigrants extracomunitaris puguin exercir el dret de vot a diferents conteses electorals o un govern que es nega any rera any a tancar les nuclears o a recolzar obertament els saharauis perquè pot afectar "als negocis amb el Marroc".

És possible que fins i tot ja ens haguem immunitzat, ja vivim amb normalitat l'absència de polítiques tan bàsiques arreu d'Europa. Però precisament per això ens cal fer molts exercicis de rebel·lia, i un d'ells -que no l'únic- el podem executar el proper 17 d'octubre.

Però per trencar amb amb quines forces comptem? I per a fer exactament què? És evident que aquestes eleccions per qualsevol persona d'esquerra tenen dues prioritats, guanyar a la dreta i fer que es tirin endavant polítiques netament progressistes. Amb aquest objectiu a feus on la dreta és majoritària les forces polítiques d'esquerra s'han ajuntat. Aquest és el cas de Lleida, Tarragona i

Girona. És el mateix exemple que van seguir les forces polítiques d'esquerra a Eivissa i Formentera -amb ERC i IU incloses- on totes les forces polítiques d'esquerra van fer front a la dreta. I s'han unit tenint present que cada diputat o diputada electe defensarà una majoria d'esquerra amb programes i idees diferents en alguns casos. I allà on l'esquerra és majoritària? Cal una opció pel canvi, però amb accents i polítiques ben diferents, en el cas d'IC-V condicionant, com es fa a altres indrets, l'acció de govern, tirant cap a l'esquerra a Catalunya.

Per a fer què? Doncs dependrà de la correlació de forces, i quan més tingui en Maragall els accents seran més de centre, i quan més pes tingui Iniciativa-Verds es podrà condicionar en major mesura les polítiques de la Generalitat, posant data de caducitat a les nuclears, fent un Pla de treball que realment impulsi les 35 hores, o endegant un pla de joventut que permeti que la gent jove es pugui muntar la vida, per posar només tres exemples. I les opcions pel canvi són dues, o model a l'estil de Toni Blair o més un model semblant al Francès. En el primer dels casos l'opció és clara, PSC; per a impulsar polítiques més progressistes en els valors però de forts continguts de centre. En el cas de decantar-nos pel model francès, necessitem d'un govern plural d'esquerra, on hi hagi una força que tiri cap a l'esquerra i que garanteixi que polítiques com les que mencionàvem siguin ben reals.

I comptem amb més forces per a fer això? Sembla ser que no. La gran proposta que aporta ERC a aquesta campanya és fer un gran govern amb CiU, PSC i ERC, tot canvia per no canviar res, o si no, poden continuar recolzant a en Pujol. I davant d'aquesta perspectiva, cap persona d'esquerra pot jugar-se-la amb un interrogant que gira perillosament cap a la dreta. I pel que fa a EUiA, que són gent d'esquerra, més valdria que ens unes eleccions que ens juguem tant, demanessin el vot per la gent que pot condicionar les polítiques d'esquerra. En cas contrari poden tenir el privilegi d'haver contribuït amb el seu 1 o 2% a que en Pujol es mantingui en el poder. Aquestes eleccions som 1.000.000 de joves els que estem cridats a anar a votar. Un milió que tenim la possibilitat de condicionar amb el nostre vot. Per primera vegada a més, i s'ha de fer al principi, perquè sinó més endavant les condicions estaran establertes, tenim l'oportunitat de posar condicions al nostre recolzament. Les nostres condicions són allò que no s'ha fet mai en aquest país, polítiques actives perquè la gent jove es pugui muntar la vida; habitatge de lloguer per a joves, un pla d'ocupació juvenil, un ensenyament de qualitat on tots i totes tinguem les mateixes oportunitats. I des de Joves amb Iniciativa us oferim un espai polític que posarà el 18 d'octubre aquestes condicions sobre la taula. Per tant, aquesta és l'opció perquè hi hagi canvi, i per obligar a que sigui d'esquerra. ★

Plantar cara a la dreta

Per fer que hi hagi polítiques més **d'esquerres i ecològiques**.

Posa't tu també en agenda, tu també comptes, no renunciïs a posar en agenda allò que penses

El **17 d'octubre** et proposem començar a posar uns quants temes en agenda. Repartir el **treball**, potenciar l'energia **solar** i tancar les **nuclears**, posar fre a les **ETT's**, engegar polítiques d'**habitatge** de lloguer per a joves, en són només uns exemples. A les pàgines de l'interior t'expliquem allò a què no renunciem.

Et proposem que t'asseguris, que et preservis, que no te la juguis, que vagis a allò segur.

Volem trencar amb la Catalunya conservadora i carca.

Iniciativa-Verds, et proposem **plantar cara a la dreta**, i fer que les polítiques siguin clarament d'esquerres i ecològiques.

Per una Catalunya verda

Un país diferent vol dir una altra política en temes de mediambient. Volem tancar les nuclears perquè són un perill; impulsarem energies renovables (**solar, eòlica, ...**), netes i segures. Cal perseguir els que contaminen els rius, i no tapar-se el ulls davant dels delinqüents ecològics. Volem **protegir els boscos** i no esperar que hi hagi un bon estiu perquè no cremin. I a més, cal aturar el comerç, sense informació, d'aliments transgènics. No poden **jugar amb la nostra salut**.

Proposem aturar un programa com el del Tren d'Alta Velocitat (**cal destruir la natura per arribar 20 minuts abans?**). Volem més transport públic i una bona xarxa de transport nocturn a ciutats i comarques. Sabies que gràcies als Verds alemanys, fent de contrapès al socialdemòcrates, s'ha aconseguit que Alemanya decideixi tancar les nuclears? **És possible**, i nosaltres ho posarem com a condició **per a governar**.

Habitatge

A Catalunya, la gent jove tenim un salari mitjà de 83.000 ptes.(!) mentre el lloguer mitjà és de 63.000 ptes.(!!) La Generalitat considera que el millor és que no hi hagi política de joventut (com a molt, et subvencionen una esquiadeta a La Molina). Això sí, la gent jove marxa de casa vora els 30 anys, mentre la mitjana europea són els 22.

Catalunya, motor d'Europa?

Nosaltres proposem fer un Pla d'Habitatges de lloguer per a gent jove, que ens permeti poder accedir a un vivenda digna. Fomentar les residències d'estudiants i la rehabilitació d'habitatges.

Emancipació

Sabies que tot i que la Generalitat té les competències en política d'habitatge només ha destinat 19 milions de ptes. anuals a habitatge de lloguer per a joves?

L'Ajuntament de Barcelona, a proposta i sota la responsabilitat d'Iniciativa-Verds, i malgrat no tenir competències, n'hi ha destinat 4.000 milions de ptes i ha posat més de 400 pisos de lloguer per sota del preu de mercat a disposició dels i les joves. 4000 a 19, són fets, no paraules.

0,7% i més, ara!

Catalunya està a la cua en ajut als països empobrits. Es destina menys del 0,1% del pressupost a solidaritat, es donen ajuts a canvi de fer negocis amb països poc democràtics o els ajuts per determinades desgràcies es treuen del pressupost de solidaritat de l'any següent (aquest és el cas de l'Huracà Mitch). Els catalans i catalanes hem demostrat que som solidaris. Per què el Govern de la Generalitat no està a l'alçada?

Volem deixar de tenir un govern miserable en temes de solidaritat. Volem el 0,7% i més. Ho podem fer potenciant una cultura de la pau, cedint els terrenys que té l'exèrcit per a fer equipaments d'ús social.

Sabies que al nord d'Europa destinen fins l'1 % dels seus pressupostos a solidaritat? I és l'esquerra qui ho tira endavant!

Català és qui viu i vol treballar a Catalunya.

I ser solidaris amb els de fora implica anar fent un model de societat diferent entre nosaltres.

Així, cal que reconguem tots els drets a ciutadans/es vinguts d'altres països. Per una Catalunya intercultural hem de donar-li la volta a la Catalunya convergent.

35 hores: treballem menys, perquè tothom treballi

A Catalunya, de cada 10 joves, som a l'atur, 5 treballem en precari i no arribem a 2 qui tenim feina estable. Els sindicats denuncien que la Generalitat fa poc en polítiques d'ocupació i no compleix els seus compromisos.

El repartiment del treball és qüestió de voluntat. Aconseguir les 35 hores, crear nous jaciments d'ocupació i potenciar la creació de feina estable és possible. L'objectiu: feina, i que sigui estable.

Volem acabar amb el disbarat de les ETT's.

Sabies que el govern plural francès, per la pressió del Partit Comunista Francès i Els Verds Francesos, ha fet que a França es tirin endavant.

Ensenyament públic i de qualitat

Estem tips i tipes de la manca d'inversió en l'ensenyament públic

de la massificació a les aules de la universitat, o que no tinguem oportunitats perquè CiU fa de Catalunya el país amb més ensenyament privat de tota Europa. Per això, ens proposem potenciar l'ensenyament públic, dotant-lo de recursos. És a dir, un finançament de l'ensenyament fins a un 6% del PIB i de la Universitat de l'1.7% (Catalunya està per sota de la mitjana europea).

Volem que els Programes de Garantia Social i la Formació Ocupacional funcionin. I a més, cal que hi hagi una política de beques adequada amb les necessitats de la gent.

Sabies que enguany s'ha iniciat el curs amb 720 barracons en funcionament o que la Generalitat té un deute no reconegut amb les universitats públiques de 70.000 milions de ptes?

+ participació, + democràcia

Democràcia no pot ser només anar a votar cada quatre anys. Això ja li va bé a al dreta, però a nosaltres no! Nosaltres et proposem que s'engeguin a partir del 17-O els mecanismes per a participar. Cal facilitar que les Iniciatives Legislatives Populares no tinguin tantes traves; és a dir, que la gent, de forma organitzada, pugui presentar les seves propostes.

Volem que se'ns pregunti l'opinió sobre aquells temes que ens afecten, hi ha mil formes de fer-ho (Nuclis d'Intervenció Participativa, Referèndums...). I s'ha de reconèixer el paper de l'associacionisme a l'hora de prendre qualsevol decisió, fent que hi hagi un teixit associatiu més independent i amb més recursos.

Legalització ara!

Des de Catalunya es poden fer moltes coses. I nosaltres creiem que podem ser un exemple de societat oberta i tolerant, amb solucions que estiguin al capdavant i no a la cua del que es fa a Europa. Per això volem la legalització de les drogues; la repressió no és la solució.

Guanyem la igualtat, vivim la diferència

I què són aquestes polítiques sense tenir present a la meitat de la població?

Volem un Pla d'Ocupació per a Dones Joves. Cal informar activament sobre com evitar embarassos no desitjats. Defensarem obertament, des de la Generalitat, l'avortament lliure i gratuït. Promourem publicitat no sexista. Es protegirà decididament les dones que puguin patir maltractaments. Les dones serem les protagonistes en allò que es faci, també per les dones.

Llibertats Sexuals

Volem una Catalunya tolerant, no volem un país carca. Per això cal que hi hagi informació: que ens informin obertament sobre com fer sexe segur, sense premisses. Exigirem la igualtat de drets i deures per a tothom, independentment de l'opció sexual de cadascú. Volem, des d'ara, el dret d'adopció d'infants per a les parelles homosexuals.

Sabies que a d'altres països d'Europa tenen els condons més barats perquè estan subvencionats per les administracions? Nosaltres volem que el preservatiu siguin accessibles, i que la Generalitat en faci arribar a la gent.

temes pendents

Acabar amb els transgènics
Habitatge assequible

Posa't
l'ensenyament
públic i de
qualitat

Posa't
la Catalunya
Oberta

Posa't la
igualtat de
drets per a tots
i totes

Impulsar
l'energia
solar

acabar
amb les
ETIs

Posa't les
35 hores

Posa't el
0.7

Posa't el roig,
el verd
i el violeta

Iniciativa per Catalunya-Verds volem fer una aposta clara per la joventut. El dret a poder emancipar-se, l'ensenyament, la solidaritat, tot allò que afecta o que interessa a la joventut catalana s'ha convertit en un eix principal de les nostres propostes programàtiques.

La importància que li volem donar a la joventut es veu també en el gran nombre de gent jove que apareix en les nostres llistes, i també en els llocs destacats que ocupen. Aquest és, sens dubte, un dels trets que diferencia Iniciativa per Catalunya-Verds de la resta de forces polítiques catalanes.

A continuació us presentem alguns dels

nostres candidats i de les nostres candidates:

- ★ **Mònica Sánchez** és de Santa Perpètua de la Mogoda, al Vallès Occidental, té 25 anys, ha estudiat Ciències Polítiques, i està en el número 7 de la llista de Barcelona.
- ★ **Joan Herrera** és de Barcelona, té 28 anys, ha estudiat Dret, i està en el número 9 de la llista de Barcelona.
- ★ **Enric Verdú** és de Vallmoll, a l'Alt Camp, té 29 anys, ha estudiat Antropologia, i està com a suplent en la llista de Tarragona.
- ★ **Laura Sanjuan** és de Barcelona, té 22 anys, estudia Sociologia, i està en el

número 26 de la llista de Barcelona.

- ★ **Marta Cobo** és de Lleida, té 25 anys i està com a suplent en la llista de Lleida.
- ★ **Angi Morillo** és de Sant Joan Despí, al Baix Llobregat, té 26 anys, ha estudiat Educació Social, i està en el número 41 de la llista per Barcelona.

Però aquests no són els únics i les úniques candidates. En tenim molts d'altres. En total quinze: de Sabadell, de Badalona, de Barcelona, de Manresa, de Montmeló, de Vilassar, de Terrassa, de Lleida, de Sant Joan Despí, de Vallmoll, de Palau de Plegamans, de Santa Coloma de Gramenet...

Aquí els podeu veure a tots i totes. ★

JOVENT

Revista Juvenil Alternativa

Butlleta de subscripció

Jovent núm. 30

Enviar-ho a: JOVES AMB INICIATIVA

Vallespir, 171, baixos 08014 Barcelona

E-mail: joves@deconsult.com

Desitjo rebre gratuïtament el JOVENT.....☐

Vull apuntar-me a Joves amb Iniciativa (JIC).....☐

M'agradaria rebre més informació de JIC.....☐

Nom

Cognoms

Adreça

Municipi

Codi PostalTelèfon

Data de naixement

Què estudies ?

A on ?

En què treballes ?

Dóna'ns la teva opinió sobre la revista; què et sembla ? Què hi treuries ?

Què hi posaries? (si vols ho pots escriure àmpliament en un altre full)

PATAS ARRIBA PATAS ARRIBA

La escuela del mundo al revés

El escritor uruguayo Eduardo Galeano analiza, en el seu llibre *Patatas arriba. La escuela del mundo al revés* la situación actual del mundo: "Hace ciento treinta años, después de visitar el país de las maravillas, Alicia se metió en un espejo para descubrir el mundo al revés. Si Alicia renaciera en nuestros días, no necesitaría atravesar ningún espejo: le bastaría con asomarse a la ventana".

Aquí tenim alguns fragments del llibre que ens demostren que, efectivament, avui el nostre món es troba de pots enlaire:

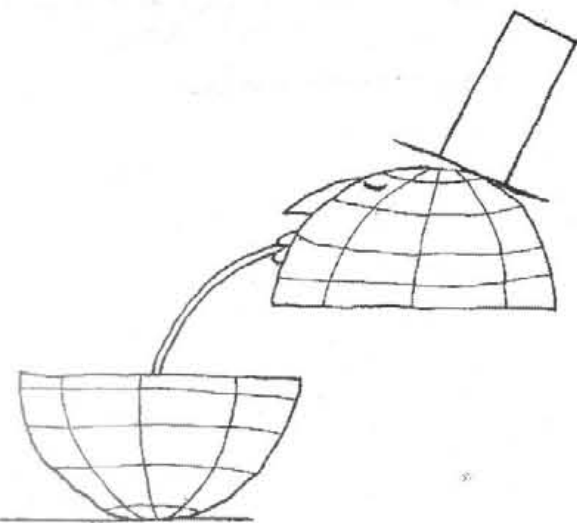
La excepción

Existe un solo lugar donde el norte y el sur del mundo se enfrentan en igualdad de condiciones: es una cancha de fútbol de Brasil, en la desembocadura del río Amazonas. La línea del ecuador corta por la mitad el estadio de Zerao, en Amapá, de modo que cada equipo juega un tiempo en el sur y otro tiempo en el norte.

Puntos de vista/1

Desde el punto de vista del búho, del murciélago, del bohemio y del ladrón, el crepúsculo es la hora del desayuno.

La lluvia es una maldición para el turista y una

buena noticia para el campesino.

Desde el punto de vista de el nativo, el pintoresco es el turista.

Desde el punto de vista de los indios de las islas del mar Caribe, Cristóbal Colón, con su sombrero de plumas y su capa de terciopelo rojo, era un papagayo de dimensiones jamás vistas

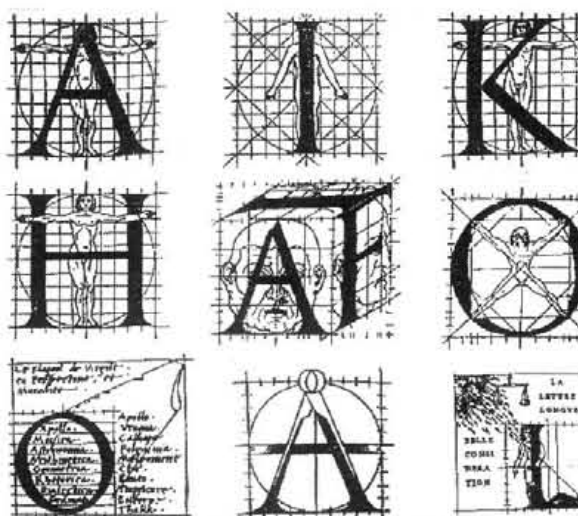
El lenguaje/3

En la época victoriana, no se podían mencionar los pantalones en presencia de una señorita. Hoy por hoy, no queda bien decir ciertas cosas en presencia de la opinión pública:

- el capitalismo luce el nombre artístico de economía de mercado;
- el imperialismo se llama globalización;
- las víctimas del imperialismo se llaman países

en vías de desarrollo, que es como llamar niños a los enanos;

- el oportunismo se llama pragmatismo;
- la traición se llama realismo;
- los pobres se llaman carentes, carenciados, o personas de escasos recursos;
- la expulsión de los niños pobres por el sistema educativo se conoce bajo el nombre de deserción escolar;
- el derecho del patrón a despedir al obrero sin indemnización ni explicación se llama flexibilización del mercado laboral;
- el lenguaje oficial reconoce los derechos de las mujeres, entre los derechos de las minorías, como si la mitad masculina de la humanidad fuera la mayoría;
- en lugar de dictadura militar, se dice proceso;
- las torturas se llaman apremios ilegales, o también presiones físicas y psicológicas;
- cuando los ladrones son de buena familia, no son ladrones, sino cleptómanos;
- el saqueo de los fondos públicos por los políticos corruptos responde al nombre de enriquecimiento ilícito;
- se llaman accidentes los crímenes que cometen los automóviles;
- para decir ciegos se dice no videntes;
- un negro es un hombre de color;
- donde dice larga y penosa enfermedad, debe leerse cáncer o SIDA;
- repentina dolencia significa infarto;
- nunca se dice muerte, sino desaparición física;
- tampoco son muertos los seres humanos aniquilados en las operaciones militares: los muertos en batalla son bajas, y los civiles que se la ligan sin comerla ni beberla, son daños colaterales;
- "Dignidad" era el nombre de uno de los campos de concentración de la dictadura chilena y "Libertad" la mayor cárcel de la dictadura uruguayo;
- se llama Paz y Justicia el grupo paramilitar que, en 1997, acibilló por la espalda a cuarenta y cinco campesinos, casi todos mujeres y niños, mientras rezaban en una iglesia del pueblo de Acteal, en Chiapas.

Para la Cátedra de Derecho Penal

En 1986, un diputado mexicano visitó la cárcel de Cerro Hueco, en Chiapas. Allí encontró a un indio tzotzil, que había degollado a su padre y había sido condenado a treinta años de prisión. Pero el diputado descubrió que el difunto padre llevaba tortillas y frijoles, cada mediodía, a su hijo encarcelado.

Aquel preso tzotzil había sido interrogado y juzgado en lengua castellana, que él entendía poco o nada, y con ayuda de una buena paliza había confesado ser el autor de una cosa llamada parricidio.

Puntos de vista/7

En alguna pared de San Francisco, una mano escribió: "Si el voto cambiara algo, sería ilegal".

En alguna pared de Río de Janeiro, otra mano escribió: "Si los hombres parieran, el aborto sería legal".

En la selva, ¿llaman ley de la ciudad a la costumbre de devorar al más débil?

Desde el punto de vista de un pueblo enfermo, ¿qué significa la moneda sana?

La venta de armas es una buena noticia para la economía. ¿Es también una buena noticia para sus difuntos?

El deseo

Un hombre encontró la lámpara de Aladino tirada por ahí. Como era un buen lector, el hombre la reconoció y la frotó. El genio apareció, hizo una reverencia, se ofreció:

- Estoy a su servicio, amo. Pídamelo un deseo, y será cumplido. Pero ha de ser un solo deseo.

Como era un buen hijo, el hombre pidió:

- Deseo que resucites a mi madre muerta.

El genio hizo una mueca:

- Lo lamento, amo, pero es un deseo imposible. Pídamelo otro.

Como era un buen tipo, el hombre pidió:

- Deseo que el mundo no siga gastando dinero en matar gente.

El genio tragó saliva:

- Este... ¿Cómo dijo que se llamaba su madre?

Hi insistim: Valdecasas dimissió!

★ Andrés Querol Muñoz

En la memòria de tots romanen encara els fets que es van succeir a la Universitat Autònoma de Barcelona el 14 de gener d'enguany. Amb motiu de la visita del president del Govern a l'Institut Nacional de Microelectrònica ubicat al campus de la UAB, un grup d'estudiants es va manifestar de forma pacífica i espontània (la intenció d'Aznar de visitar aquest centre no va ser anunciada amb antelació per evitar protestes) en contra de la política educativa del govern de la dreta. Els membres del Cos Nacional de Policia presents, obeint instruccions dels seus responsables polítics, van reprimir els manifestants de forma absolutament desproporcionada i innecessària amb una sèrie de càrregues salvatges que recordaven els pitjors temps de la dictadura franquista ferint diversos estudiants, fins i tot alguns que no participaven a la manifestació.

Davant d'aquests fets es produí un allau de protestes de les diferents universitats, sindicats, partits d'esquerra, associacions d'estudiants... Tots estàvem d'acord en que calia exigir responsabilitats polítiques, i que aquestes començaven amb la dimissió de la Delegada del Govern a Catalunya, Julia García Valdecasas. El Claustre General de la UAB, reunit amb caràcter d'urgència, va condemnar els fets i va adoptar una mesura sense precedents en la història de les universitats a Espanya: declarar persones non grates al President del Govern, a la Delegada del Govern a Catalunya i al Cos Nacional de Policia.

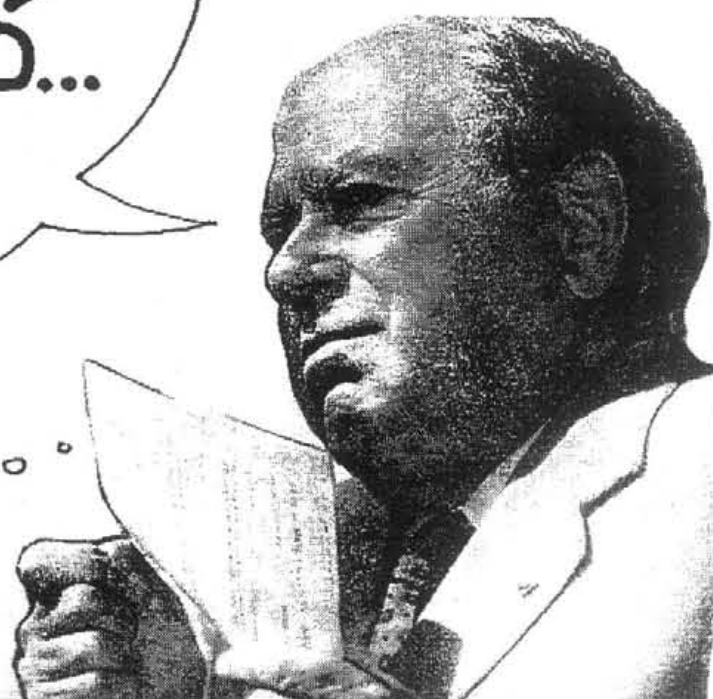
La dreta va reaccionar. El Ministre de l'Interior va calificar la manifestació de protesta violenta d'un grup de radicals i va amenaçar amb emprendre mesures legals contra alguns dels manifestants, fins i tot presentant una llista de noms al Congrés, noms que es van filtrar a la premsa amb el consegüent perjudici per a aquestes persones.

Per tot això la UAB va iniciar un procés judi-

cial contra la Jefatura Superior de Policia, procés al que ja s'ha donat una resposta en primera instància per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. La sentència d'aquest tribunal, no gaire ben explicada als mitjans de comunicació, suposa una primera derrota del govern: reconeix que la manifestació es va dur a terme per mostrar "la repulsa a la política educativa governamental" per part "d'estudiants de la UAB pacíficament reunits" i que, per tant, l'actuació de la Policia va suposar una "violació del dret fonamental de reunió i manifestació". Però el més important és que el Tribunal declara responsables dels fets no només als policies que es van exedir sinó sobretot "a les autoritats encarregades de la seva administració proporcionada", és a dir que apunta a la Delegada del Govern com la principal responsable dels fets. Amb això la estratègia del Govern de criminalitzar als estudiants per evitar assumir la seva responsabilitat en els fets queda desmuntada, ara més que mai hem de ser unànimes: VALDECASAS DIMISSIÓ. ★

Catalans:
Estem preparats per fer
d'honorable oposició...

Ens ha costat
però ja toca

O el per què de tot plegat

Un sueño

★ Agustín Martínez

Hoy me he despertado encharcado en sudor. Un sudor frío, parecido al que dicen que se tiene antes de morir. Mi cuerpo entumecido, como después de un gran combate, se remontaba a la vida. El agua clara me devolvió a la realidad cotidiana y poco a poco su frialdad me dibujó el sueño, bueno mas que sueño pesadilla.

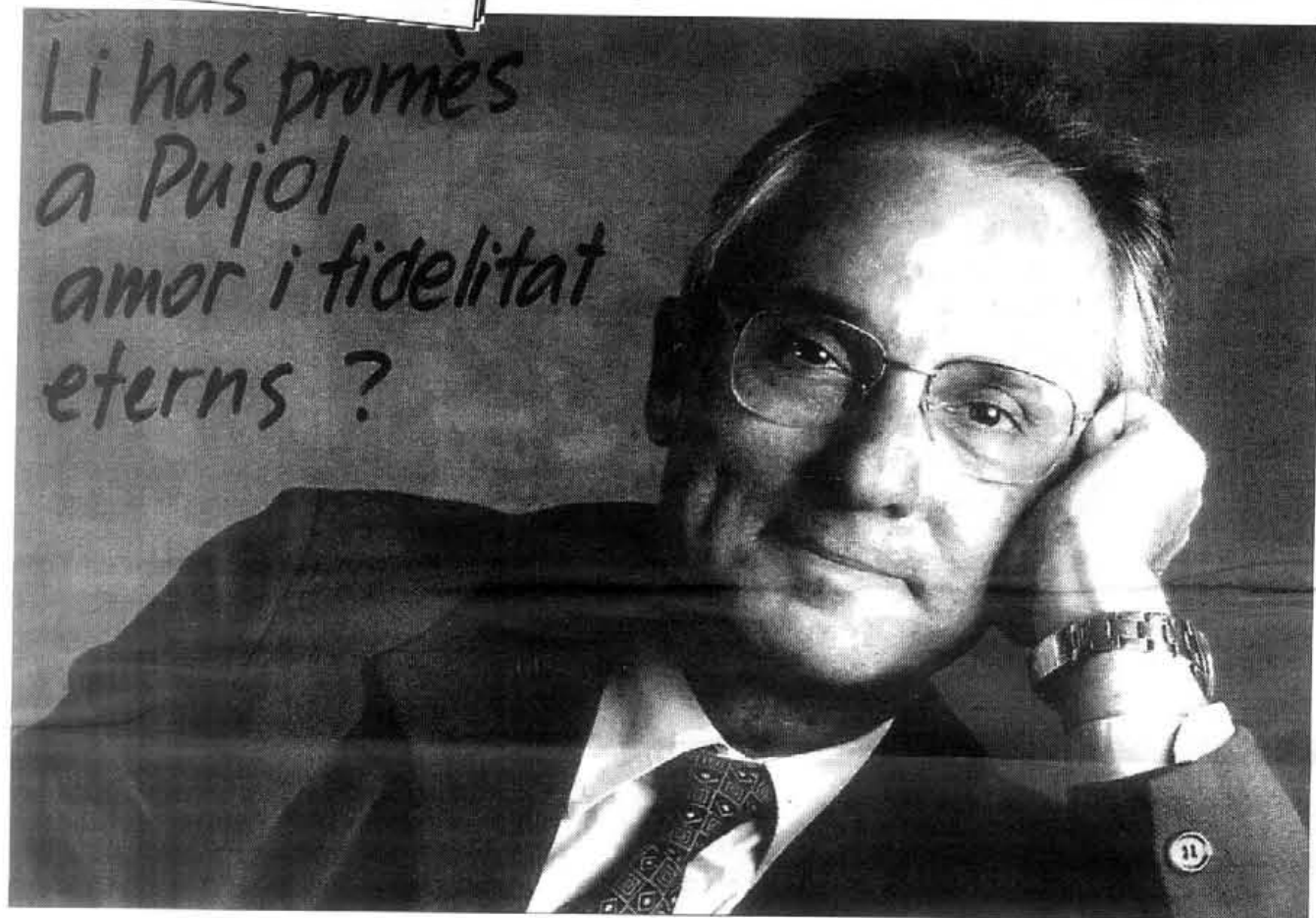
En el sueño veía una pequeña isla asiática ensangrentada. Una parte de sus habitantes sufrían todo tipo de vejaciones de manos de una pequeña minoría vestida de verde y con armas de todo tipo en las manos. Esta asquerosa minoría no respetaba la decisión tomada por los asaltados de ser libres, de ser lo que ellos habían decidido.

Los hombres de verde, verde bilis, verde odio, verde cólera, golpeaban a diestro y siniestro, sin miramientos. Disparaban a pleno sol amparados por una autoridad basada en la fuerza y en un sometimiento milenario. Ya se habían enriquecido del sudor de las víctimas y ahora querían exterminarlas. No respetaban ni hombres ni mujeres, ni nacionales ni internacionales, ni laicos ni prelados, ni ignorantes ni doctos. Todos eran objetos de su barbarie.

Como sangraba aquel extremo de la isla. Borbotones cárdenos se veían desde todos los confines del mundo reclamando auxilio. Nadie acudía a la llamada, ni aquellos que tanto desorden y justificaciones habían encontrado para intervenir en otros lugares de la tierra. ¡Ay la doble moral!. Tímidos movimientos. Comisiones extranjeras esperaban no sé qué mientras niños, mujeres y ancianos saltaban verjas de espino dejando sus pocas ropas en ellas. Detrás llantos, crujir de dientes. Sables y risas diabólicas esperaban el momento para aniquilar a toda esa ralea de pedigüños de libertad. "¡ Libertad. Os vamos a dar la libertad de los muertos!" decían enseñando sus dientes dorados.

Y el gran gendarme del mundo observaba impasible el monstruo que había creado. No era el primero, tampoco sería el último. Pensaba que al final tendría que destruir todo aquello que tan bien le había servido. Pero mientras tanto la isla de mi sueño sangraba, sangraba sin parar. Los gritos de unos y las risas de otros poblaban mi pesadilla y me siguieron hasta el final de la noche.

El cepillado de dientes llenó de frescor mi garganta resaca de tanto grito, de tanto llanto. Bufé aliviado, cansado. Menos mal que todo fue un sueño. El agua al escaparse por el sumidero dibujó una pequeña isla. ★

★ Juan Manuel Torres

*En busca de un sueño
se acerca este joven.*

En busca de un sueño hermoso y rebelde...

Quan escrius, cantes, dibuixes o realitzes qualsevol activitat interior i artística, els pensaments i les idees són absolutes, somnis reals.

Quan treballes a qualsevol moviment associatiu: associació de veïns, sindicat, entitat sense afany de lucre... el mateix pensament es transforma en possibilista, en construir de forma in crescendo un altre model social.

Quan arriba qualsevol convocatòria electoral tots els partits ens demanen el vot, de manera sistemàtica en pocs dies. Quan penso, on estaven quan la meua associació o el crisol dels moviments socials demandaven determinades polítiques? La resposta és senzilla com la poesia, o no hi eren o es posicionaven en contra a nivell parlamentari.

Aleshores què faig el dia 17 d'octubre davant de la inundació mediàtica a la meua capacitat de comprensió per part dels mitjans de comunicació... Però si tots tenen la mateixa melodia, el mateix ritme, on està la diferència?

Però com totes les reflexions està plena de records: recordo quan el meu esplai va anar a un debat electoral municipal, recordo aquella dona que no solament aquell dia sinó durant tot l'any havia recolzat al ple municipal

les nostres demandes; també recordo quan vaig estar treballant quatre hores per a una ETT, durant tota la setmana, i la mateixa setmana hi havia una mani convocada pels sindicats per la seva reforma, allí em vaig trobar persones del meu poble recolzant-la; al barri on treballa no hi havia zones d'esbarjo infantil i davant de la demanda de l'associació de veïns, un jove polític va estar recollint les demandes del projecte d'aquestes persones, malgrat que després l'ajuntament va fer el que va voler, sense comptar amb els veïns; un diumenge al matí vaig anar a una replantació d'una zona cremada, i també em vaig trobar el mateix col·lectiu: Iniciativa per Catalunya-Verds. Potser aquesta és la diferència: que totes aquestes persones pertanyien a aquesta força política, és a dir, que intenten transformar la societat a través de l'acció política a més dels diferents moviments associatius.

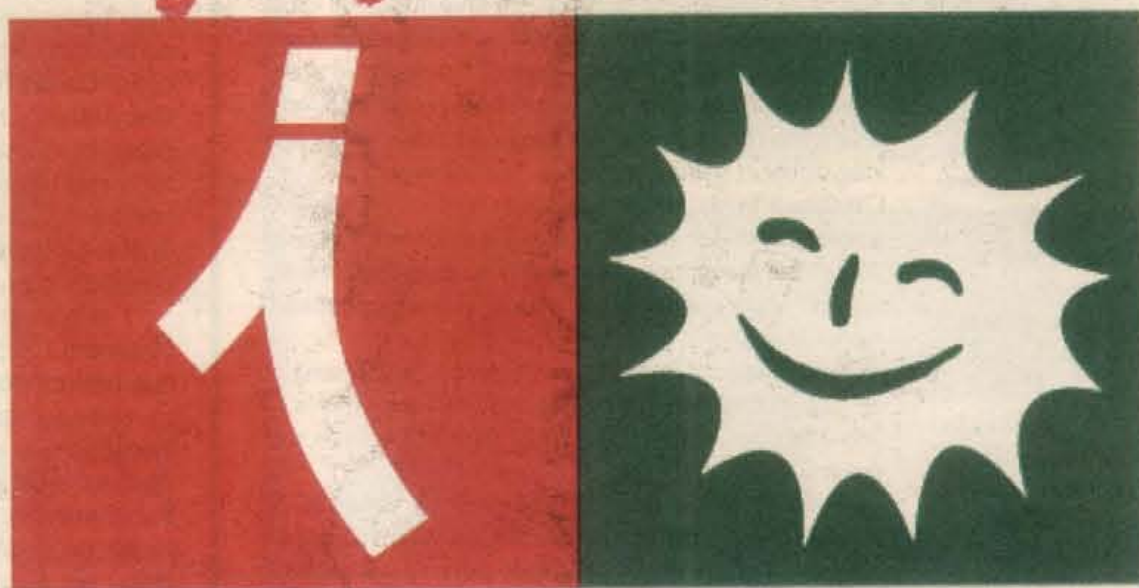
Cap d'aquests records no va ésser un punt central del debat públic, els mitjans de comunicació a través dels quals ens dibuixen formes de pensament, no li van donar importància.

Possiblement davant d'aquesta reflexió votaré IC-V, sí votar! Perquè a més de qualsevol acció individual o col·lectiva que realitzen cada qual a diari per a millorar la societat, la nostra vida quotidiana es regeix per la legislació parlamentària, i crec que estic en condició d'afirmar que les demandes de millorar la vida de les persones, d'assolir la felicitat, és el recolzament a IC-V. Com veieu no he tocat el mateix ritme, ni la mateixa melodia; el major capital que aporta aquest moviment no és res més que les persones que el recolzen i el formen, tan fàcil com dir Maria, Imma, Àngel, Francesc, Oscar, Marta, David...

Realitat o somni? ★

Planta cara a la dreta

Vota

Iniciativa - Verds
L'esquerra verda